NORAKSTS
Lieta Nr.142047410
1-0039-12/20

# SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2012.gada 11.maijā

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnese I.Višķere,

piedaloties atbildētāja Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes pārstāvim *M.B.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc *R.L.* (personas kods */personas kods/*) pieteikuma par Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2010.gada 8.marta lēmuma Nr.1103 (administratīvā pārkāpuma protokols un lēmumu Nr.PB 866431) atcelšanu.

## Aprakstošā daļa

[1] Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Patruļpolicijas pārvaldes Patruļpolicijas bataljona 6.rotas kārtībnieks 2010.gada 13.februārī plkst.11.20 sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu un lēmumu Nr.PB 866431 (turpmāk arī – sākotnējais lēmums) *(18.lietas lapa)* par to, ka *R.L.* 2010.gada 13.februārī plkst.11.15 Rīgā vadīja transportlīdzekli Mercedes Benz, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*, pa Andrejostas ielu no Andrejsalas puses Eksporta ielas virzienā, šķērsojot dzelzceļa pārbrauktuvi pie luksoforā degoša sarkanā signāla. Sākotnējā lēmumā konstatēts, ka *R.L.* ar minētajām darbībām ir pārkāpis Ministru Kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk – Ceļu satiksmes noteikumi) 168.punktā noteiktās prasības, par ko paredzēta atbildība Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk - LAPK) 149.$^{14}$panta otrajā daļā, un tika nolemts sodīt pieteicēju ar naudas sodu Ls 30 apmērā.

[2] Pieteicējs, nepiekrītot sākotnējam lēmumam, apstrīdēja to augstākā iestādē, norādot, ka 2010.gada 13.februārī plkst.11.20 vadīja transportlīdzekli Mercedes Benz valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*, pa Andrejostas ielu no Andrejsalas puses Eksporta ielas virzienā, bet pirms dzelzceļa pārbrauktuves apstājās pie "Stop" zīmes, paskatījās, ka luksoforā nedeg sarkanais (aizliedzošais) signāls un preču vilciens netuvojas dzelzceļa pārbrauktuvei, bet gan attālinās no tās, un tad šķērsoja dzelzceļa pārbrauktuvi.

[3] 2010.gada 8.martā Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietniece ar lēmumu Nr.1103 (turpmāk – pārsūdzētais lēmums) *(8.-12.lietas lapa)* noraidīja pieteicēja apstrīdēšanas iesniegumus un sākotnējo lēmumu atstāja negrozītu.

Pārsūdzētais lēmums pamatots ar turpmāk izklāstītajiem argumentiem.

[3.1] Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Patruļpolicijas pārvaldes Patruļpolicijas bataljona kārtībnieks *A.J.* dienesta ziņojumā norādījis, ka 2010.gada 13.februārī pildījis dienesta pienākumus kopā ar kārtībnieku *A.K.* Braucot pa Eksporta ielu no Sakaru ielas puses Elizabetes ielas virzienā, tika pamanīts transportlīdzeklis Mercedes Benz, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*, kurš brauca pa Andrejostas ielu no Andrejsalas ielas puses Eksporta ielas virzienā un šķērsoja dzelzceļa pārbrauktuvi, kad luksoforā dega aizliedzošais signāls (sarkana gaisma).

No minētā policijas darbinieka dienesta ziņojuma var secināt, ka no vietas, kur policijas darbinieki atradās ar dienesta transportlīdzekli, varēja labi saskatīt braucošos transportlīdzekļus, un ņemot vērā nelielo attālumu līdz pārbrauktuvei, nav pamata apšaubīt policijas darbinieku iespēju vizuāli fiksēt pārkāpumu. Turklāt dzelzceļa pārbrauktuves no abām pusēm esošie luksofori strādā absolūti sinhroni. Arī izvērtējot kārtībnieka *A.J.* pašrocīgi zīmēto notikuma vietas shēmu, secināms, ka braucot ar dienesta transportlīdzekli pa Eksporta ielu no Sakaru ielas puses Elizabetes ielas virzienā, atrodoties netālu no krustojuma ar Andrejostas ielu (shēmā noradītajā vietā), ir labi pārredzams luksofors, kas regulē satiksmi pāri dzelzceļa pārbrauktuvei. Līdz ar to policijas darbinieks varēja nekļūdīgi redzēt, kāds signāls deg luksoforā, kad transportlīdzeklis Mercedes Benz šķērsoja dzelzceļa pārbrauktuvi. Konkrētais transportlīdzeklis tika apturēts krustojumā ar Eksporta ielu uz Andrejostas ielas. Arī aizejošais kravas vilciens atradās netālu no pārbrauktuves.

[3.2] Ja piekristu pieteicēja norādītajam apstrīdēšanas iesniegumā, tad nav saprotams, kāpēc tieši tika apturēts pieteicēja vadītais transportlīdzeklis, nevis kāds cits transportlīdzeklis, jo aiz dzelzceļa pārbrauktuves uz Andrejostas ielas atradās arī citi transportlīdzekļi, kā arī pirms pārbrauktuves atradās citi transportlīdzekļi.

[3.3] Ar administratīvā pārkāpuma protokolu, pieteicēja iesniegumu, kārtībnieka *A.J.* dienesta ziņojumu un pašrocīgi zīmēto notikuma vietas shēmu kopumā un savstarpējā saistībā ir pierādīts fakts, ka pieteicējs ir izdarījis administratīvo pārkāpumu.

[3.4] Neskatoties uz to, ka persona, ignorējot luksofora signālu prasības būtiski apdraud gan savu, gan citu satiksmes dalībnieku drošību un dzīvību un to, ka pieteicējs gada laikā ir saukts pie administratīvās atbildības par analoģisku pārkāpumu, pieteicējam piemērots LAPK 149.$^{14}$panta otrās daļas 2.punkta sankcijā paredzētais minimālais naudas sods par minēto pārkāpumu, proti, Ls 30 apmērā.

[3.5] Nav konstatēti fakti, kas apliecinātu to, ka policijas darbinieks tieši vai netieši kaut kādu personīgu motīvu vadīts būtu personīgi ieinteresēts noformēt administratīvā pārkāpuma protokolu pieteicējam.

[4] 2010.gada 12.aprīlī Administratīvajā rajona tiesā saņemts pieteicēja pieteikums par pārsūdzētā lēmuma atcelšanu *(4.-6.lietas lapa*). Pieteikums pamatots ar tiem pašiem argumentiem, kurus pieteicējs bija ietvēris apstrīdēšanas iesniegumā un kas atspoguļots šā sprieduma 2.punktā. Papildus pieteicējs norādījis šādus argumentus.

[4.1] Pārsūdzētais lēmums balstīts uz nepierādītiem pieņēmumiem attiecībā uz Ceļu satiksmes noteikumu 168.punkta pārkāpumu.

Tas, ka kārtībnieks *A.J.* nebija pārliecināts par sastādītā protokola pamatotību izriet arī no tā, ka *A.J.* vēl papildus sastādīja ziņojumu, lai gan ziņojums administratīvajā procesā nekalpo par pierādījumu.

[4.2] Administratīvā pārkāpuma protokolu un lēmumu neparakstīja kārtībnieks *A.K.*, kurš it kā izdarītā pārkāpuma brīdī atradās kopā ar kārtībnieku *A.J.* patruļas transportlīdzeklī. Tādējādi nav saprotams, kāpēc kārtībnieks *A.K.* neparakstīja kā liecinieks sastādīto protokolu. Šāda kārtībnieka *A.K.* rīcība liecina par nepiekrišanu sastādītajam protokolam.

[4.3] Apstāklis, ka pirms pārbrauktuves atradās citi transportlīdzekļi, pieteicēja ieskatā, nav vērtējams, jo, ņemot vērā, ka pa dzelzceļa sliedēm lēnu pārvietojās preču vilciens ar daudziem vagoniem, loģiski, ka bija izveidojusies liela transportlīdzekļu rinda, lai šķērsotu dzelzceļa pārbrauktuvi.

Vērtējams ir apstāklis, ka vairākas automašīnas pirms pieteicēja vadītās automašīnas jau bija šķērsojušas dzelzceļa pārbrauktuvi. Proti, nav saprotams, kāpēc administratīvā pārkāpuma protokols un lēmums tika sastādīts tikai pieteicējam.

[4.4] Pārsūdzētajā lēmumā norādītais, ka nav konstatēti fakti, kas apliecinātu to, ka policijas darbinieks tieši vai netieši kaut kādu personīgu motīvu vadīts būtu personīgi ieinteresēts noformēt administratīvā pārkāpuma protokolu pieteicējam, nav pamatots ar lietas materiāliem, proti, no kārtībnieka *A.J.* nav pieprasīti paskaidrojumi par viņa attieksmi pret pieteicēju, kā arī pārsūdzētajā lēmumā šāds pierādījums nav vērtēts.

Pieteicējam nav zināms, kāpēc kārtībnieks *A.J.* sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu pieteicējam. Pieteicēja ieskatā, kārtībnieka *A.J.* rīcība, apturot tikai pieteicēja vadīto transportlīdzekli, ir vērtējama kā prettiesiska.

Pieteicēja ieskatā, kārtībnieks *A.J.* ar savu rīcību ir pārkāpis Administratīvā procesa likuma 9.pantā noteikto patvaļas aizlieguma principu. Šāda kārtībnieka *A.J.* rīcība liek arī apšaubīt viņa objektivitāti.

[4.5] Visas šaubas par pieļauto pārkāpumu ir tulkojamas par labu pieteicējam.

[5] 2010.gada 5.maijā tiesā saņemts atbildētāja rakstveida paskaidrojums *(17.lietas lapa)*, kurā atbildētājs norādījis, ka pieteikumu neatzīst un lūdz tiesu to noraidīt, pamatojoties uz pārsūdzētajā lēmumā norādītajiem argumentiem, kas atspoguļoti šā sprieduma 3.punktā.

[6] Uz tiesas sēdi pieteicējs nebija ieradies. Ņemot vērā, ka par tiesas sēdes laiku un vietu pieteicējam bija paziņots likumā noteiktajā kartībā un pieteicējs nebija tiesai iesniedzis iesniegumu ar lūgumu atlikt tiesas sēdi, iesniedzot pierādījumus neierašanās iemeslam, tiesa atzina, ka lietu iespējams izskatīt bez pieteicēja klātbūtnes.

[7] Tiesas sēdē atbildētāja pārstāvis pieteikumu neatzina uz pārsūdzētajā lēmumā un paskaidrojumos tiesai norādīto argumentu pamata. Papildus atbildētājā pārstāvis norādīja, ka dienesta ziņojums uzreiz tika rakstīts tādēļ, ka policijas darbinieks vāca papildu pierādījumus lietā, jo pieteicējs administratīvā pārkāpuma protokolā norādīja, ka nepiekrīt pārkāpumam, nenorādot, kam tieši nepiekrīt. Tāpat atbildētāja pārstāvis attiecībā uz pieteicēja apgalvojumu, ka policijas darbinieks *A.K.* (kurš patrulēja kopā ar policijas darbinieku *A.J.*) nav parakstījis administratīvā pārkāpuma protokolā, jo, iespējams, tam nav piekritis, norādīja, ka administratīvā pārkāpuma protokolu un lēmumu neparaksta divi policijas darbinieki, bet tikai tas policijas darbinieks, kurš to sastāda. Otrs policijas darbinieks *A.K.* ir minēts administratīvā pārkāpuma protokola otrā pusē (eksemplārā, kurš paliek iestādē), kur viņš arī ir apliecinājis ar savu parakstu protokola saturu. Atbildētāja pārstāvis tiesas sēdē tiesai arī iesniedza pievienošanai lietas materiāliem administratīvā pārkāpuma protokola oriģināla, kas ir iestādes rīcībā, kopiju. Attiecībā uz pieteicēja šaubām par policijas darbinieka neieinteresētību sastādīt administratīvā pārkāpuma protokolu tieši pieteicējam, jo tas nekur nav fiksēts, atbildētāja pārstāvis norādīja, ka tas, vai policijas darbiniekam tiek jautāts, vai kā savādāk tiek uzzināts, ka policijas darbinieks ar personu, kurai sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols, nav pazīstams, netiek īpaši atsevišķi fiksēts, bet, ja policijas darbinieks ar pieteicēju būtu pazīstams, tad policijas darbinieks to norādītu un nesastādītu administratīvā pārkāpuma protokolu.

**Motīvu daļa**

[8] Pārbaudījusi lietas materiālus, uzklausījusi atbildētāja pārstāvja paskaidrojumus, kā arī izvērtējusi lietā esošos rakstveida pierādījumus, tiesa atzīst, ka pieteikums ir noraidāms kā nepamatots turpmāk izklāstīto motīvu dēļ.

[9] Saskaņā ar LAPK 285.pantu tiesa, izskatot sūdzību par lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā, pārbauda pārsūdzētā lēmuma likumību un pamatotību. Līdz ar to tiesa vērtē, vai pārsūdzētais lēmums atbilst tiesību normām un ir pamatots ar pārbaudītiem un pierādītiem faktiskajiem apstākļiem, respektīvi, vai pieteicējs ir pamatoti atzīts par vainīgu konkrētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā un vai pieteicējam līdz ar to ir piemērots atbilstošs administratīvais sods.

[10] Lietā ir strīds par to, vai pieteicējs ir izdarījis pārkāpumu, par kuru viņš ir saukts pie administratīvās atbildības, proti, vai pieteicējs, vadot automašīnu, ir šķērsojis dzelzceļa pārbrauktuvi pie luksoforā degoša sarkanā signāla.

[11] Administratīvās atbildības pamats ir administratīvā pārkāpuma sastāvs, kas jākonstatē personas nodarījumā. Proti, lai personu administratīvi sodītu (un lēmums par sodīšanu būtu tiesisks un pamatots), jākonstatē LAPK paredzēto objektīvo un subjektīvo pazīmju kopums – administratīvā pārkāpuma objekts, objektīvā puse, subjekts un subjektīvā puse *(sal. Augstākās tiesas Senāta 2006.gada 22.decembra sprieduma lietā Nr.SKA-571/2006 8.punkts)*.

Konkrētajā gadījumā pārsūdzētais lēmums ir pamatots ar Ceļu satiksmes noteikumu 168.punktu un LAPK 149.$^{14}$panta otrās daļas 2.punktu.

Ceļu satiksmes noteikumu 168.punkts *(šeit un turpmāk tiesību normas redakcijā uz administratīvā pārkāpuma izdarīšanas brīdi)* noteic, ka aizliegts uzbraukt uz pārbrauktuves, ja barjera ir aizvērta vai sāk aizvērties vai ja luksoforā deg aizlieguma signāls (neatkarīgi no barjeras stāvokļa, kā arī ja tās nav). Ja luksofors nedarbojas vai deg tikai balts mirgojošs signāls, bet barjera atvērta vai tās nav, transportlīdzekļa vadītājs drīkst braukt pāri pārbrauktuvei tikai pēc tam, kad ir pārliecinājies, vai netuvojas vilciens.

Saskaņā ar LAPK 149.$^{14}$panta otrās daļas 2.punktu par uzbraukšanu uz dzelzceļa pārbrauktuves, ja luksoforā deg aizlieguma signāls, — uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam no trīsdesmit līdz piecdesmit latiem.

Līdz ar to konkrētajā lietā tiesai, izvērtējot lietā esošos pierādījumus, ir jāpārbauda, vai pieteicēja darbībās ir konstatējams LAPK 149.$^{14}$panta otrās daļas 2.punktā paredzētais administratīvā pārkāpumu sastāvs. Proti, nepieciešams konstatēt, ka transportlīdzekļa vadītājs ir uzbraucis uz dzelzceļa pārbrauktuves, kad luksoforā ir dedzis aizliedzošais signāls.

[12] Pārkāpuma objektīvo un subjektīvo pazīmju kopumu konstatē, izvērtējot lietā esošos pierādījumus.

Saskaņā ar LAPK 243.panta pirmo daļu pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Saskaņā ar šā panta otro daļu panta pirmajā daļā minētos faktus citstarp konstatē ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ar liecinieku liecībām un citiem dokumentiem, kā arī pārkāpumus fiksējošiem tehniskiem līdzekļiem (foto, video) (..)).

Tātad par pierādījumiem administratīvā pārkāpuma lietā var kalpot administratīvā pārkāpuma protokols, personas paskaidrojumi, liecinieku liecības, sastādītie ziņojumi, citi dokumenti, kā arī video ieraksti.

[13] Konkrētajā lietā iegūti un kā pierādījumi ir vērtējami fakti, kas izriet no administratīvā pārkāpuma protokola, policijas darbinieka *A.J.* ziņojuma, notikuma vietas shēmas un pieteicēja paskaidrojumiem.

[14] Pārbaudot minētos lietā esošos pierādījumus, tiesa konstatē:

[14.1] 2010.gada 13.februārī plkst.11.20 pieteicējam tika sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols *(18.lietas lapa)*, kura saturs atspoguļots šā sprieduma 1.punktā.

Pieteicējam tiesības un pienākumi tika izskaidroti, tāpat pieteicējs tika informēts par lietas izskatīšanas vietu un laiku, ko apliecina pieteicēja paraksts protokolā.

Pieteicējs protokolā norādījis, ka pārkāpumam nepiekrīt.

[14/2] No tiesas sēdē iesniegtās iestādes rīcībā esošās administratīvā pārkāpuma protokola un lēmuma Nr.PB 866431 oriģināla kopijas *(40.-41.lietas lapa)* izriet, ka iestādes rīcībā esošajā administratīvā pārkāpuma protokola eksemplāra otrajā pusē papildinformācijas sadaļā policijas darbinieks *A.K.* ar savu parakstu apliecinājis administratīvā pārkāpuma protokola Nr.PB 866431 saturu.

Pieteicējam izsniegtajā administratīvā pārkāpuma protokola eksemplārā šāda papildu

informācija nebija norādīta, jo administratīvā pārkāpuma protokola adresātam izsniegtajā protokola eksemplāra otrajā pusē tiek izskaidrotas tiesības.

[14.3] Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Patruļpolicijas pārvaldes Patruļpolicijas bataljona 6.rotas kārtībnieka *A.J.* 2010.gada 13.februāra ziņojumā *(19.lietas lapa)* norādīts, ka, 2010.gada 13.februārī, patrulējot pa Rīgas Ziemeļu iecirkņa teritoriju ar policijas transportlīdzekli ar seržantu *A.K.*, braucot pa Eksporta ielu no Sakaru ielas puses Elizabetes ielas virzienā, ap plkst.11.20 tika pamanīts transportlīdzeklis Mercedes Benz ar valsts reģistrācijas numuru */reģistrācijas numurs/*, kurš brauca pa Andrejostas ielu no Andrejsalas puses Eksporta ielas virzienā un šķērsoja dzelzceļa pārbrauktuvi, kad luksoforā dega aizliedzošais signāls (sarkanā gaisma). Kārtībnieks *A.J.* gājis klāt transportlīdzekļa vadītājam, stādījies priekšā un paskaidrojis pārkāpuma būtību un palūdzis transportlīdzekļa vadītājam uzrādīt autovadītāja un transportlīdzekļa reģistrācijas apliecības, ko vadītājs arī izdarīja. Pēc tam *A.J.* devies sastādīt administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.PB866431, kuru transportlīdzekļa vadītājs parakstīja, bet pārkāpumam nepiekrita. Transportlīdzekļa vadītājs paskaidrojumus nesniedza. Transportlīdzekļa vadītājam tika izsniegta protokola kopija un izskaidrotas viņa tiesības un pienākumi.

[14.4] No protokolu saraksta uz 2010.gada 5.martu *(27.lietas lapa)* izriet, ka pieteicējam laika posmā no 2006.gada 26.decembra līdz 2010.gada 13.februārim ir sastādīti 5 administratīvo pārkāpumu protokoli saistībā ar pārkāpumiem ceļu satiksmē, tostarp arī izskatāmajā lietā (2010.gada 13.februārī).

[14.5] 2010.gada 4.martā sastādītajā notikuma vietas shēmā *(26.lietas lapa)* norādīta policijas automašīnas atrašanās vieta (Eksporta ielā) un pieteicēja vadītās automašīnas atrašanās vieta pārkāpuma brīdī (Andrejostas iela), kā arī Stop zīmes atrašanās vieta un vieta, kur atradās vilciens, kad pieteicēja vadītais transportlīdzeklis šķērsoja dzelzceļa pārbrauktuvi.

[15] Izvērtējusi iepriekš izklāstītos pierādījumus to savstarpējā kopsakarībā, tiesa atzīst, ka iestāde pamatoti pieteicēja rīcībā konstatējusi administratīvā pārkāpuma sastāvu. Minētais pamatojams ar turpmāk minēto.

[15.1] Pieteicējs pieteikumā un apstrīdēšanas iesniegumā ir norādījis, ka pirms dzelzceļa pārbrauktuves apstājās pie "Stop" zīmes, paskatījās, ka luksoforā nedeg sarkanais (aizliedzošais) signāls un preču vilciens netuvojas dzelzceļa pārbrauktuvei, bet gan attālinās no tās, un tikai tad šķērsoja dzelzceļa pārbrauktuvi. Proti, no pieteicēja norādītā izriet, ka viņš dzelzceļa pārbrauktuvi šķērsoja tikai tad, kad sarkanais (aizliedzošais) signāls luksoforā vairs nedega, un vilciens jau bija šķērsojis dzelzceļa pārbrauktuvi un attālinājās no tās.

[15.2] Tiesa, pārbaudījusi lietā esošos pierādījumus, secina, ka pieteicēja apgalvojumu, ka viņš nav šķērsojis dzelzceļa pārbrauktuvi pie sarkanā degošā luksofora signāla, neapliecina neviens cits no lietā esošajiem pierādījumiem. Vēl jo vairāk, tiesa konstatē, ka administratīvā pārkāpuma protokolā, policijas darbinieka *A.J.* ziņojumā fiksētais un notikuma vietas shēmā atspoguļotais ir klajā pretrunā ar pieteicēja apgalvoto.

Proti, no administratīvā pārkāpuma protokola un policijas darbinieka *A.J.* ziņojuma izriet, ka 2010.gada 13.februārī, braucot pa Eksporta ielu no Sakaru ielas puses Elizabetes ielas virzienā, ap plkst.11.20 tika pamanīts transportlīdzeklis Mercedes Benz ar valsts reģistrācijas numuru */reģistrācijas numurs/*, kurš brauca pa Andrejostas ielu no Andrejsalas puses Eksporta ielas virzienā un šķērsoja dzelzceļa pārbrauktuvi, kad luksoforā dega aizliedzošais signāls (sarkanā gaisma).

No policijas darbinieka *A.J.* 2010.gada 4.martā sastādītās notikuma vietas shēmas izriet, ka pieteicējs ar automašīnu šķērsoja dzelzceļa pārbrauktuvi brīdī, kad vilciena pēdējais vagons bija tikai tikko šķērsojis dzelzceļa pārbrauktuvi, proti, vilciens atradās dažu automašīnu attālumā no šķērsotās dzelzceļa pārbrauktuves. Saskaņā ar dzīvē gūtajiem novērojumiem tiklīdz vilciens šķērso dzelzceļa pārbrauktuvi, luksofora aizliedzošais signāls uzreiz nenomainās uz atļauto signālu. Proti, paiet kāds laiks, kamēr luksofora aizliedzošais signāls nomainās uz atļauto signālu pēc tam, kad vilciens ir šķērsojis dzelzceļa pārbrauktuvi. Līdz ar to arī no policijas darbinieka *A.J.* sastādītās notikuma vietas shēmas var secināt, ka brīdī, kad pieteicējs ar automašīnu šķērsoja dzelzceļa pārbrauktuvi, luksoforā visdrīzāk vēl dega aizliedzošais (sarkanais) signāls.

No lietā esošajiem pierādījumiem citstarp izriet arī, ka policijas automašīna, no kuras policijas darbinieki redzēja pieteicēja pieļauto pārkāpumu atradās tiešā konkrētās dzelzceļa pārbrauktuves tuvumā, līdz ar to tiesai nerodas šaubas par to, ka policijas darbinieki varēja labi redzēt luksofora signālus, dzelzceļa pārbrauktuvi un to, ka tikko dzelzceļa pārbrauktuvi bija šķērsojis vilciens. Turklāt, aplūkojot konkrēto vietu Rīgas pilsētas ģeogrāfiskās informācijas sistēmas interneta vietnē www.1188.lv/karte (meklējot Andrejostas ielu), kā arī zinot konkrēto vietu dabā, tiesa secina, ka konkrētā dzelzceļa pārbrauktuve ir labi pārredzama, jo pie tās nav objekti, kas varētu apgrūtināt redzamību, līdz ar to tiesa atzīst, ka policijas darbinieki varēja viegli un tieši noteikt, ka pieteicējs ar automašīnu šķērsoja dzelzceļa pārbrauktuvi, luksoforā degot aizliedzošajam signālam.

[16] Ņemot vērā iepriekšējā punktā konstatēto, tiesa uzskata, ka konkrētajā gadījumā lielāka ticamība piešķirama administratīvā pārkāpuma protokolā un policista dienesta ziņojumā norādītajam un notikuma vietas shēmā atspoguļotajam, nevis pieteicēja apgalvotajam, jo pieteicēja apgalvotā patiesumu nekādi citi pierādījumi neapliecina. Tiesa arīdzan konstatē, ka lietas ietvaros nav gūti nekādi pierādījumi, kas liecinātu par to, ka konkrētajam policistam – *A.J.*, kas pieteicējam sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu, varētu būt interese protokolā un dienesta ziņojumā norādīt nepatiesu informāciju par to, ka pieteicējs 2010.gada 13.februārī plkst.11.15 Rīgā vadīja transportlīdzekli Mercedes Benz, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/,* pa Andrejostas ielu no Andrejsalas puses Eksporta ielas virzienā, šķērsojot dzelzceļa pārbrauktuvi pie luksoforā degoša sarkanā signāla. Pieteicējs gan pieteikumā norādījis, ka pārsūdzētajā lēmumā norādītais, ka nav konstatēti fakti, kas apliecinātu to, ka policijas darbinieks tieši vai netieši kaut kādu personīgu motīvu vadīts būtu personīgi ieinteresēts noformēt administratīvā pārkāpuma protokolu pieteicējam, nav pamatots ar lietas materiāliem, taču ne pats pieteicējs, ne arī atbildētājs nav norādījis uz apstākļiem, kas varētu ietekmēt policijas darbinieka *A.J.* objektivitāti. Tas, ka atbildētājs pārsūdzētajā lēmumā ir konstatējis, ka konkrētais policijas darbinieks nav ieinteresēts pieteicējam sastādīt administratīvā pārkāpuma protokolu, norāda, ka iestāde nav konstatējusi apstākļus, kas liecina par policijas darbinieka ieinteresētību. Kā jau minēts, šādus faktus nav norādījis arī pieteicējs un arī tiesa tādus nekonstatē. Turklāt, tas, ka *abi* policijas darbinieki, kuri kopā patrulēja, konkrētajā gadījumā ar savu parakstu apliecināja administratīvā pārkāpuma protokola saturu, liecina, ka individuāla ieinteresētība policijas darbiniekam *A.J.* sastādīt pieteicējam administratīvā pārkāpuma protokolu nav bijusi.

[17] Attiecībā uz pieteicēja norādīto, ka policijas darbinieks *A.J.* nebija pārliecināts par sastādītā administratīvā pārkāpuma protokola pamatotību, tāpēc vēl papildus sastādīja ziņojumu, lai gan ziņojums administratīvajā procesā nekalpo par pierādījumu, tiesa norāda, kā jau minēts arī iepriekš, ka policijas darbinieka dienesta ziņojums saskaņā ar LAPK 243.pantu ir atzīstams par rakstveida pierādījumu un izmantojams lietas izspriešanā. Lai gan policijas darbinieka dienesta ziņojums nav pats par sevi uzskatāms par absolūti ticamu un neapstrīdamu pierādījumu, tomēr policijas darbinieka izklāstītajam par notikumiem, kas risinājušies, tam pildot savus dienesta pienākumus, ir piešķirama augsta ticamības pakāpe. Lai konstatētu, ka policijas darbinieka sniegtā informācija nav patiesa, ir nepieciešami pārliecinoši pierādījumi par pretējo *(sk. Administratīvās apgabaltiesas 2005.gada 3.decembra spriedumu lietā AA13-05/5, 2005.gada 9.decembra spriedumu lietā Nr.666-05/5).*

Tas, ka policijas darbinieks *A.J.* ir sastādījis dienesta ziņojumu, nenozīmē, ka viņam ir bijušas šaubas par to, ka pieteicējs ir pieļāvis administratīvā pārkāpuma protokolā fiksēto pārkāpumu. Tiesas ieskatā, ir loģiski, ka policijas darbinieks sastāda dienesta ziņojumu pie apstākļiem, kad pieteicējs nepiekrīt administratīvā pārkāpuma protokolā fiksētajam pārkāpumam. Proti, tā kā administratīvā pārkāpuma protokols tiek sastādīts uz veidlapas, kur ir ierobežota vieta izvērstu paskaidrojumu sniegšanai, ir pašsaprotami, ka policijas darbinieks savus paskaidrojumus un novērojumus par konkrēto pārkāpumu izsaka brīvā formā atsevišķā ziņojumā.

[18] Attiecībā uz pieteicēja norādīto, ka pieteicējam sastādīto administratīvā pārkāpuma protokolu un lēmumu neparakstīja kārtībnieks *A.K.*, kurš izdarītā pārkāpuma brīdī atradās kopā ar kārtībnieku *A.J.* patruļas transportlīdzeklī, tāpēc, ka nepiekrita sastādītajam protokolam, tiesa norāda, ka tiesību normas neparedz, ka tajos gadījumos, kad patrulē vairāki policijas darbinieki, tiem visiem ir jābūt parakstījušiem protokolu un lēmumu. Arī protokola un lēmuma Nr.PB 866431 veidlapā ir norāde „Amatpersonas paraksts", kas norāda uz to, ka protokolu un lēmumu paraksta viena amatpersona, proti, tā amatpersona, kas to sastāda. Turklāt, kā izriet no tiesas sēdē iesniegtās iestādes rīcībā esošās protokola un lēmuma Nr.PB 866431 oriģināla kopijas otras puses, tad veidlapas papildinformācijas sadaļā ir arī otra policijas darbinieka *A.K.* paraksts par to, ka viņš apliecina administratīvā pārkāpuma protokola saturu *(40.-41.lietas lapa).*

[19] Lietas materiālos nav pierādījumu pieteicēja apgalvojumam, ka pirms pieteicējs šķērsoja dzelzceļa pārbrauktuvi, to jau pirms tam bija šķērsojušas arī citas automašīnas. No policijas darbinieka dienesta ziņojuma izriet, ka policijas darbinieki pamanīja, ka neatļauti, pie aizliedzošā luksofora signāla pārbrauktuvi šķērso tikai pieteicējs. Arī lietas materiālos esošajā notikuma vietas shēmā nav atspoguļots, ka pirms pieteicēja dzelzceļa pārbrauktuvi būtu šķērsojusi kāda cita automašīna. Turklāt, tiesas ieskatā, tam konkrētās lietas ietvaros nav arī nozīmes, jo tas nemaina faktu, vai pieteicējs ir vai nav izdarījis konkrēto pārkāpumu.

[20] Izspriežot konkrēto lietu, tiesa ņem vērā, ka administratīvo pārkāpumu lietas pēc sava rakstura un būtības ir tuvas krimināllietām. Proti, Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas kontekstā šāda veida lietas tiek vērtētas kā pielīdzināmas krimināllietām *(sk., piemēram, Eiropas Cilvēktiesību tiesas 1995.gada 23.oktobra spriedumu lietā Pfarrmeier v. Austria (Application No. 16841/90)).* Arī Satversmes tiesa atzinusi, ka administratīvā pārkāpuma lietas, kurās kā sankcija ir paredzēts naudas sods, vērtējamas kā krimināllietām radniecīgas lietas Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas, kā arī Latvijas Republikas Satversmes kontekstā *(sk. Satversmes tiesas 2002.gada 20.jūnija sprieduma lietā Nr.2001-17-0106 secinājumu daļas 6.1.punktu).*

No minētā izriet, ka arī administratīvo pārkāpumu lietās ievērojams nevainīguma prezumpcijas princips, kas citstarp noteic, ka visas *pamatotās* šaubas tulkojamas par labu personai, kura tiek sodīta. Vienlaikus tiesa norāda, ka pieteicējs kļūdaini uzskata, ka personai par labu ir tulkojamas jebkuras subjektīvās šaubas. Personai par labu ir tulkojamas tās šaubas, kuras nevar novērst ar lietā esošajiem pierādījumiem.

Tiesas ieskatā, konkrētajā gadījumā nepastāv pamatotas šaubas par to, ka pieteicējs ir pieļāva pārsūdzētajā lēmumā norādīto pārkāpumu.

[21] Ņemot vērā iepriekš konstatēto, tiesa atzīst, ka ir pierādīts, ka pieteicējs 2010.gada 13.februārī plkst.11.15 Rīgā vadīja transportlīdzekli Mercedes Benz, valsts reģistrācijas numurs */reģistrācijas numurs/*, pa Andrejostas ielu no Andrejsalas puses Eksporta ielas virzienā, šķērsojot dzelzceļa pārbrauktuvi pie luksoforā degoša sarkanā signāla, tādējādi neievērojot Ceļu satiksmes noteikumu 168.punktu un izdarot LAPK) 149.$^{14}$panta otrās daļas 2.punktā paredzēto administratīvo pārkāpumu.

[22] LAPK 32.panta pirmā daļa noteic, ka sodu par administratīvo pārkāpumu uzliek ietvaros, ko nosaka normatīvais akts, kurā paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu, stingrā saskaņā ar šo kodeksu un citiem aktiem par administratīvajiem pārkāpumiem.

Pieteicējam ar pārsūdzēto lēmumu piemērots naudas sods Ls 30 apmērā. Atbilstoši LAPK 149.$^{14}$panta otrās daļas 2.punktam, par uzbraukšanu uz dzelzceļa pārbrauktuves, ja luksoforā deg aizlieguma signāls, — uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam no trīsdesmit līdz piecdesmit latiem.

Tādējādi tiesa secina, ka pieteicējam konkrētajā gadījumā ir piemērots minimālais tiesību normā paredzētais naudas sods, kas nozīmē, ka tiesai nav pamata apšaubīt šāda soda samērīgumu

konkrētajā lietā.

[23] Saskaņā ar LAPK 21.panta otro daļu ceļu satiksmē izdarīto administratīvo pārkāpumu, ja par to paredzētais naudas sods nepārsniedz trīsdesmit latus un ja šis pārkāpums nav radījis draudus citiem ceļu satiksmes dalībniekiem vai viņu mantai, var atzīt par maznozīmīgu.

Ņemot vērā, ka LAPK 149.$^{14}$panta otrās daļas 2.punkta sankcija paredz naudas sodu no trīsdesmit līdz piecdesmit latiem, tātad paredzētā naudas soda diapazons ir lielāks par 30 latiem, kas savukārt norāda uz to, ka pārkāpumu nevar atzīt par maznozīmīgu, un naudas sods uzliekams, ievērojot LAPK 32.panta nosacījumus.

[24] Tāpat tiesa atzīst, ka konkrētajā gadījumā nav konstatējami galējās nepieciešamības vai nepieciešamās aizstāvēšanās apstākļi, jo pieteicēja darbības nebija vērstas uz tiešu briesmu novēršanu vai aizstāvēšanos pret uzbrukumu. Lietā esošie pierādījumi neliecina arī par iespējamu pieteicēja nepieskaitāmību. Līdz ar to tiesa secina, ka konkrētajā gadījumā nav pastāvējuši apstākļi, kas saskaņā ar LAPK liedz personu saukt pie administratīvās atbildības

[25] Ņemot vērā iepriekš minēto, tiesa atzīst, ka pārsūdzētais lēmums administratīvā pārkāpuma lietā ir pamatots un tiesisks, bet pieteicēja pieteikums nav pamatots un ir noraidāms.

**Rezolutīvā daļa**

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246. – 251.pantu, Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 286.panta pirmās daļas 1.punktu, Administratīvā rajona tiesa

**nosprieda**

**atstāt negrozītu** Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2010.gada 8.marta lēmumu Nr.1103 un *R.L.* pieteikumu **noraidīt.**

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā 20 dienu laikā no tā sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese /paraksts/ I.Višķere

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās rajona tiesas tiesnese

I.Višķere
Rīgā, 2012.gada 11.maijā